



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1061/2021
27.05.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Гордане Коменинић, Божидара Вујичића, Бисерке Живановић и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., против тужене Економско-трговинске школе у ..., чији је пуномоћник Мирјана Радулашки, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3101/20 од 30.11.2020. године, у седници одржаној 27.05.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3101/20 од 30.11.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3101/20 од 30.11.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бечеју П1 8/2020 од 26.08.2020. године, тужбени захтев је делимично усвојен и обавезана тужена да тужиљи плати нето зараду коју би остварила да није спроведен поступак суспензије у износу главног дуга од 108.609,93 динара са законском затезном каматом на исти износ од 92.650,36 динара, а што укупно износи 201.260,29 динара, као и да јој плати законску затезну камату на износ главног дуга од 108.609,93 динара, рачунајући од 04.01.2019. године до исплате; да јој плати нето зараду коју би тужиља остварила да није прекинут радни однос након спроведеног поступка суспензије у износу главног дуга од 214.002,88 динара, са законском затезном каматом у износу од 181.797,27 динара, а што укупно износи 385.300,15 динара, као и да јој плати законску затезну камату на износ главног дуга од 214.002,88 динара, рачунајући од 04.01.2019. године до исплате; да јој плати отпремнину за одлазак у редовну пензију, коју би тужиља остварила да није прекинут радни однос након спроведеног поступка суспензије у износу главног дуга од 192.747,00 динара, са законском затезном каматом на исти износ од 149.331,89 динара, а што укупно износи 342.078,89 динара, као и да јој плати законску затезну камату на износ главног дуга од 192.747,00 динара, рачунајући од 04.01.2019. године до исплате. Обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова дисциплинског

поступка који се против ње водио у наведеној школи плати 93.000,00 динара са законском затезном каматом од дана подношења тужбе 17.04.2018. године до исплате. Одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужила тражила да јој тужена на име трошкова дисциплинског поступка плати од укупне 134.250,00 динара, преко износа од 93.000,00 динара. Одбијен је тужбени захтев у делу који се односи на рачунање законске затезне камате и на део главног дуга и на део већ обрачунате законске затезне камате (до 31.12.2018. године), како на зараду, тако и на износ отпремнине. Обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове поступка од 179.100,00 динара у року од осам дана, а у случају доцње – заједно са законском затезном каматом, рачунајући од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3101/20 од 30.11.2020. године, ставом првим изреке, делимично је преиначено решење о трошковима поступка садржано у пресуди Основног суда у Бечеју П1 8/20 од 26.08.2020. године, тако што је одбијен захтев тужиље за накнаду трошкова поступка преко 119.100,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом другим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у преосталом усвајајућем делу. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, ради разматрања правног питања од општег интереса и ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да разлози за одлучивање о ревизији нису основани.

Чланом 404. став 1. ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет спора у овој парници је захтев за накнаду штете због незаконитог отказа, имајући у виду да су правноснажном пресудом Основног суда у Бечеју П1 133/15 од 26.06.2017. године, поништена решења тужене од 04.12.2012. године и 18.12.2012. године којима је тужиљи изречена дисциплинска мера престанак радног односа. Накнада штете коју тужила потражује односи се на новчана потраживања из радног односа и то: разлика мање плаћене зараде за време суспензије, неисплаћене зараде за утужени период, као и исплата отпремнине због одласка у старосну пензију. У ревизији тужена школа истиче да су судови погрешно применили материјално право када су тужиљи досудили законску затезну камату од доспелости сваког појединачног утуженог износа, уместо законску затезну камату од дана када је тужена у доцњи. Накнада штете због изгубљене зараде се досуђује са каматом од

дана доспелости сваког појединачног давања, те је зато неосновано указивање у ревизији да тужилји припада камата од момента када је тужена у доцњи, а то је дан када је правноснажном судском пресудом утврђено да је тужилји незаконито престао радни однос. Код новчаних потраживања из радног односа накнада штете подразумева како главни дуг, тако и камату од доспелости сваког износа који би запослени остварио на име зараде или мање плаћене зараде, да му није незаконито престао радни однос. Зато нема потребе за одлучивањем о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, имајући у виду да је камата досуђена у складу са судском праксом. Такође у овој парници нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса, као ни правног питања у интересу равноправности грађана, у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужба у овој парници поднета је 17.04.2018. године, са захтевом за исплату 624.250,00 динара, са одређеном законском затезном каматом, на име накнаде штете због незаконитог отказа. Поднеском од 07.03.2019. године, тужба је преиначена повећањем захтева за исплату, тако што је поред захтева за накнаду штете на име трошкова дисциплинског поступка од 134.250,00 динара, тужилја тражила и накнаду штете због мање плаћене зараде, неплаћене зараде за утужени период као и накнаде због неплаћене отпремнине од укупно 515.359,81 динар, тако да је вредност предмета спора 649.609,81 динар на име главног дуга. Како је тужбени захтев делимично усвојен, то је побијани део правноснажне пресуде 608.359,81 динар, што је динарска противвредност од 5.153.084 евра према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе 07.03.2019. године (1 евро = 118,04 динара).

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како је вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде испод законом прописаног цензуса за изјављивање ревизије из члана 403. став 3. ЗПП, то ревизија тужене није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић